

İlahi Aşk

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 02 Mayıs 2014

Tasavvuf...

Her şeyin Allah'tan geldiğini bilip kabullenmek. Nasipte ne varsa razı gelip şükretmek.

Hiçbir olay Allah'ın hükmü dışında ne vuku bulur ne de seyri değişir.

Dolayısıyla tasavvuf her şeyin Allah'tan olduğunu bilip olanlara kızmamaktır. Tüm olanlar ve olacak ne varsa ezeli nasiptir.

İslam dini bütün dinleri içeren ve ilimin en kuvvetli biçimde tezahür edip açıklandığı bir dindir. Kısaca İslamiyet herkesin kendinden çok şey bulduğu evrensel mahiyette olma özelliğini hep taşıyacaktır.

Diğer bir deyişle tasavvuf, insanın insanlığını keşfe çıktığı ve insanın insanlığını bulma yoludur. Bu açıdan yaklaşırsa; tasavvuf dinin güzel ahlakla yaşanmasıdır. Edep, tasavvuf anlamı taşıdığı için edepli yaşamak her yaradışta, her yaşantıda ve tüm gidişatta Allah'ın isimlerini görerek hiçbir şeyde Allah'ın haricinde bir varlık olmadığına kanaat getirip, yegâne varlığın ve en büyük gücün yüce Allah olduğunu idrak edip kabullenmektir. Ve diğer bir açımla mutasavvıf bunları gönülden ve derinden yaşayıp hisseden kişidir.

Mevla'ya giden tek yol aşktır. Tevazu ile adımlanan bu yolda tüm duygular nihayette aşka dönüşür. Bu yüzdendir ki aşk denen mefhum insanlığın elindeki en etkili ve de tek silahtır. Gönümüzü ruhumuzu temizleyen ve bizi hakikate ulaştıran en yüce mefhum.

Biz kulların Mevla'ya duyduğumuz bu yoğun duygu ile her daim diri kalmak bizi biz yapan ve tek mefhum ve kâinatın tüm sırrı işte tam da burada vuku bulur.

Yüce dinimiz evrensel mahiyette tüm insanlığı bir arada bulunmaya çağırdığı için ezelden ebediyete İslamiyet evrensel olma özelliğini sürdürmüştür ve sürdürecektir de.

Ne nefret barınır dinimizde ne de öfke. Tüm menfi duyguların bertaraf edilmesi dolayısıyla da hoşgörü ve sevgi hep ön plandadır.

Hız. Ali Sultan'ın; "Bu dünyada ilmin sonu cehalettir." Sözünü feyiz aldığımızda göreceğiz ki ne öğrenmenin ne de bilginin ve ilmin sonu var.

Bir kılavuz niteliği taşıyan Mesnevi hep şunu savunmuştur: "Kötülük biz insanların bakış açısından

doğan menfi bir duygu olduğu için, hepimizin özünde temizlik ve saflık vardır.”

İlahi bir mefhum olan aşk ile hidayete ermek öyle olasıdır ki aşkı âlemin yaratılış sebebi olarak tanımlayabiliriz.

İslami açıdan irdelediğimiz zaman aşk iki kola ayrılır:

-Beşeri Aşk ve

-İlahi Aşk

Mecazi aşk olarak da tasvir edebileceğimiz beşeri aşkta insan dünyevi bir duygu ile bağlanır karşısındakine.

İlahi aşkın boyutu çok daha engin olup, biz kulların Rabbimize duyduğu engin sevgi ve ulaşma arzusu ile dolu olmamızdır.

Büyük mutasuvvular her ikisini de aynı potaya koymuşlar ve ilintili gördükleri bu iki seçeneği birini diğerine ulaşmada vasıta olarak görmüşlerdir.

Biz insanlar mecazi aşk vasıtasıyla yolumuzu bulup İlahi Aşkı duyumsarız. Kısaca hakiki aşka giden yolda köprüdür mecazi aşk.

Mecnun’un Leyla’dan Mevla’ya ulaşması, Ferhat’ın Şirin’e bağlanması gibi örnekler de verebiliriz.

Bununla birlikte Mevla’ya ulaşmak için her zaman için mecazi aşk gerekmez de. İki aşk arasında bir duraklama alanı olarak platonik aşkı ya da bir diğer deyişle felsefi aşkı da irdeyebiliriz.

Yunus Emre’nin dizelerinde dediği gibi:

“İşidin ey yarenler
Hem cefadır hem sefa
Kıymetli nesnedir aşk
Hamza’yı attı Kaf’a.”

Bir diğer açılımı ise İlahi aşkın; gönlün Allah’a verilip addedilen paye meselesidir.

Temeli aşk ve cezbedir tasavvufun. Cezbeyi tanımlamak gerekirse; irade dışı Allah’a yönelip, İlahi aşka vakıf olmaktır. Ne zatını tasarlamak mümkündür O’nun ne de tahayyül etmek. Ve biz kullar ibadetlerimiz vasıtasıyla bu yüce duyguya nail oluruz. Hisseden nefsimiz değil ruhumuzdur.

Mutasavvıfların övdüğü ruhun karşı cinse olan aşkı olan beşeri aşk yine onlar tarafından İlahi aşka geçişte bir vasıtaadır. Ve edebiyatımızdaki mesnevilerin konusu genelde bu yöndedir.

Mürşidi Kamil ilk adım olarak nitelendirilebilir. Mürit ilahi aşkı önce mürşidine karşı yaşar, mürit onu görünce cezbeye tutulur. Zira mürşit bir nur ve feyiz kaynağıdır. Manevi âlemde mürşit onu Rasululallah'la tanıştırır. Gelinden bir sonraki makamda bahsi geçen ulaşılmış olan "İlahi Aşk'tır."

Demin de bahsolduğu üzere en faydalı şekli bu hissiyatın yaşanmasında ibadetlerimizdir. Ve hiçbir dünya nimeti ibadetlerin verdiği huzuru ve lezzeti vermez de. İşte bu gerçektir İlahi aşkın tecellisi. İbadetler nezdinde yaşanan, İlahi aşkın tamamen bir yansımasıdır.

Sonuç itibariyle görülen ve vardığımız nokta şudur ki; sevgi ve aşk bizlere bahşedilmiş büyük bir lütuftur. Dinimizin, insan olmanın tek gerekçesi ve hayat ışığımız ve bizi biz yapan, yolumuzu aydınlatan ve sonsuza kadar da aydınlatacak olan.